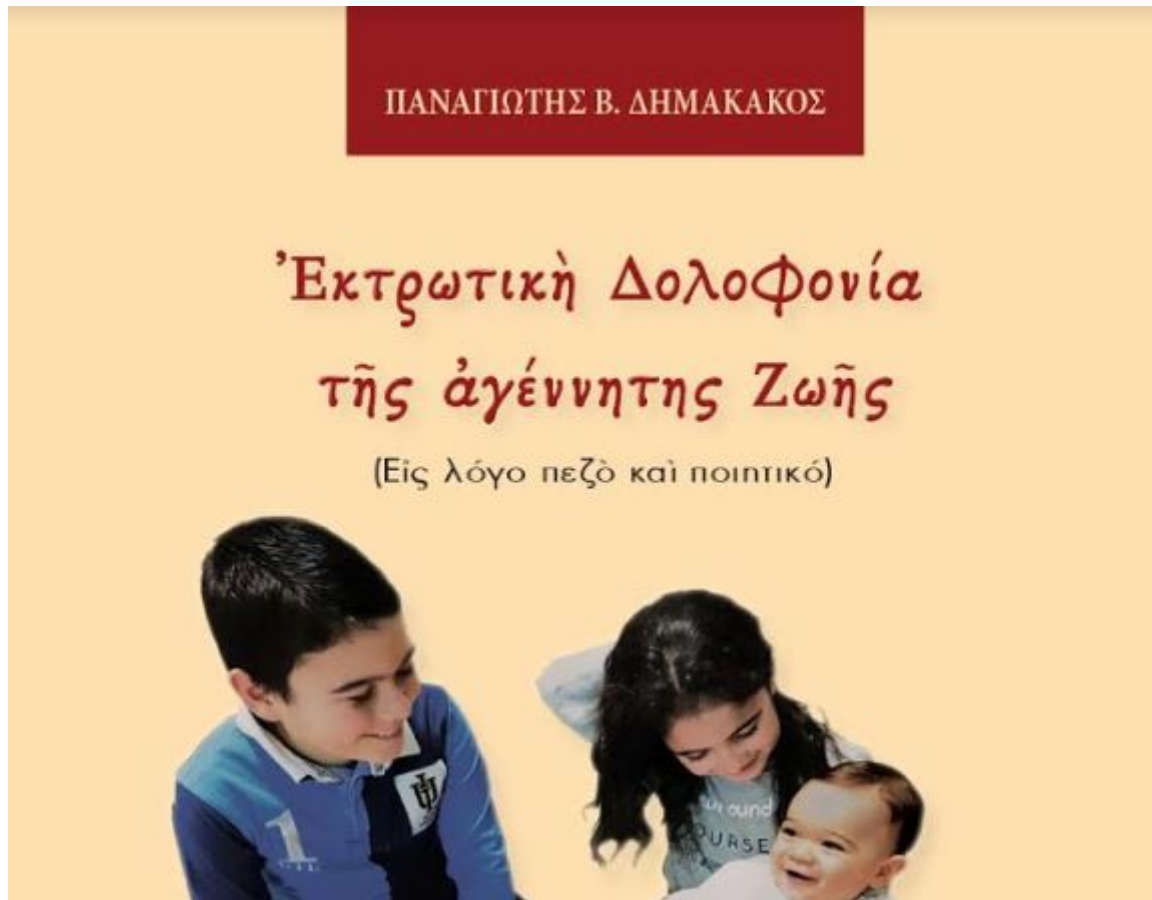

“Εκτρωτική δολοφονία της αγέννητης ζωής”

/ [Επικαιρότητα](#)

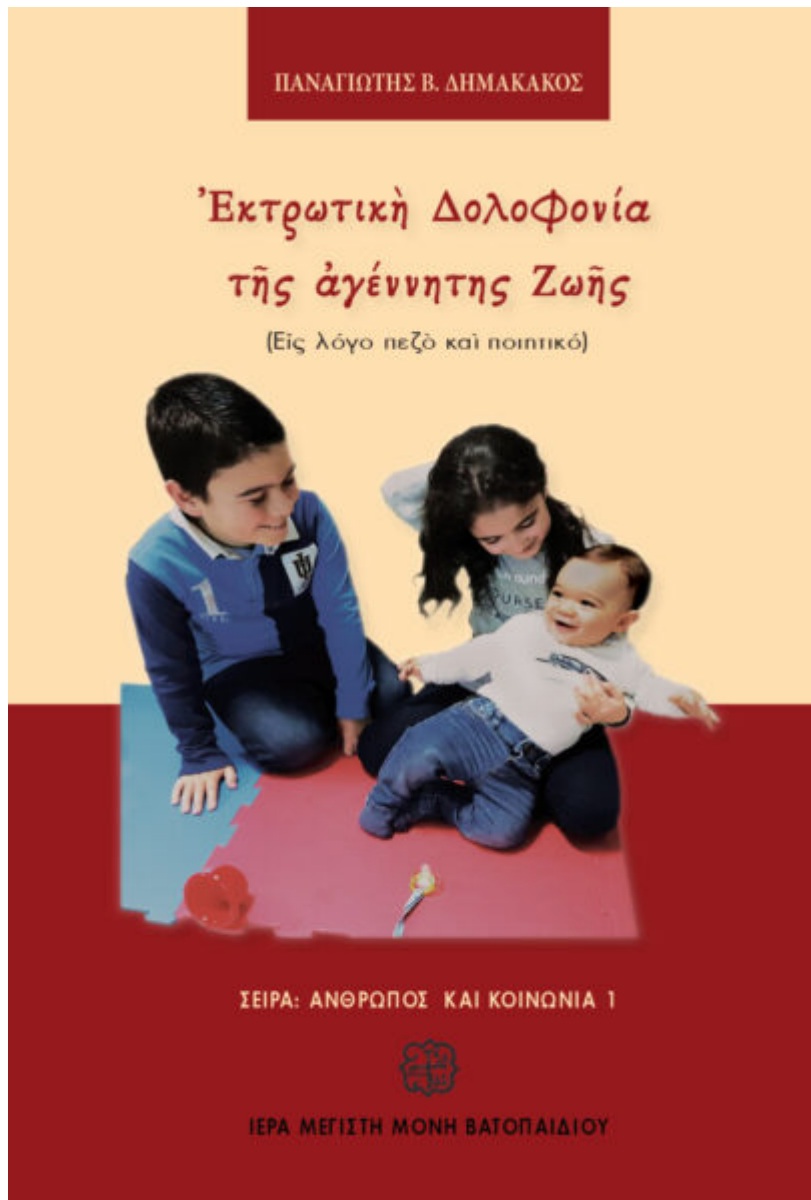

Πολλοί είναι εκείνοι που λανθασμένα υποστηρίζουν πως οι θέσεις της Εκκλησίας συγκρούονται με την επιστήμη. Σε αυτή την τοποθέτηση έρχεται να απαντήσει το βιβλίο του διεθνώς διακεκριμένου επιστήμονα (ομότιμου καθηγητού ιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών) και συνειδητού χριστιανού Παναγιώτη Β. Δημακάκου “Εκτρωτική Δολοφονία της Αγέννητης Ζωής”, έκδοση της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, καθώς καταδεικνύει ευκρινώς, πως η Ορθόδοξη Εκκλησία και η αποδεικτική θέση της μακρόχρονης εργαστηριακής εμπειρίας της Ιατρικής επιστήμης ευθυγραμμίζονται απόλυτα.

Η σύγχρονη Ιατρική επιστήμη και τα μη επιδεχόμενα αμφισβήτηση αντικειμενικά της ευρήματα εναρμονίζονται πλήρως με την διδασκαλία της Εκκλησίας, με το να διακηρύττουν ομόφωνα ότι η έκτρωση είναι φόνος, καθώς το έμβρυο “εξ άκρας συλλήψεως” αποτελεί πλήρη και αυτόνομη ζωή. Ζωή μάλιστα που δικαιούται, ομότιμα με τον κάθε πολίτη, της προστασίας του Συντάγματος. Και επομένως κάθε νόμος που προσβάλλει αυτή την ζωή αποδεικνύεται, μέσα από τεκμηριωμένα

επιχειρήματα, ως ανακριβής, στερούμενος επιστημονικού κύρους, και αντισυνταγματικός.

Συνταρακτική είναι η αναφορά του στην ταινία 28 λεπτών του Αμερικανού γυναικολόγου B. Nathanson με τίτλο “Σιωπηλή Κραυγή”, όπου “οι οφθαλμοί καθίστανται πιστώτεροι των ωτίων”, όπου όσα η Εκκλησία και όσα η υγιής Ιατρική επιστήμη υποστηρίζουν τεκμηριώνονται “οφθαλμοφανώς”.

Οι ιδιότητες του συγγραφέως ως επιστήμονος, χριστιανού και υποδειγματικού οικογενειάρχου, προσδίδουν ιδιαίτερο κύρος στα γραφόμενά του, τα οποία με πόνο και αγωνία παρουσιάζει, προκειμένου να συμβάλει στην προστασία της αγέννητης ζωής. Να συμβάλει ακόμη στην προστασία των ευθυνομένων από το αμάρτημα της αφαιρέσεως ζωής: Η μητέρα, πέραν από το αμάρτημα της παιδοκτονίας, να απαλλαγεί από τις σωματικές και ψυχικές συνέπειες, που επακολουθούν κάθε έκτρωση· ο ιατρός από την αθέτηση του όρκου του· οι νομοθετούντες, και οι με κάθε τρόπο ευθυνόμενοι, από την ιερόσυλη αυτή χειρονομία κατά της εμψύχου

εικόνας του Θεού.

Η διαπίστωση του συγγραφέως, σύμφωνα με επίσημα στατιστικά δεδομένα, πως η Πατρίδα μας κατέχει –δυστυχώς– την πρώτη θέση στην Ευρώπη και την τρίτη θέση στον πλανήτη σε αναλογία αριθμού εκτρώσεων, εν συναρτήσει με το διαρκώς οξυνόμενο δημογραφικό πρόβλημα, ερεθίζει το πατριωτικό του φρόνημα, ώστε ενίοτε με σκληρούς και οξείς λόγους να καυτηριάζει την πράξη αυτή, θεωρώντας την εθνοκτόνο. Παρατηρεί, πάντοτε με αποδεικτικά στοιχεία στατιστικής, πως ο αριθμός των εκτρώσεων στην χώρα μας φθάνει τις 700.000 ετησίως, αριθμός που υπερβαίνει στο διπλάσιο την διεθνώς αποδοκιμασθείσα γενοκτονία των Ελλήνων Ποντίων. Ένας τόσο μεγάλος αριθμός, θα συνέβαλλε στην αναγέννηση της Πατρίδος μας, απ' όπου καθώς παρατηρεί ο συγγραφέας ενδεχομένως να ανεφύετο ένας μεγάλος εθνικός ευεργέτης, ένας Καποδίστριας, ένας Πλαστήρας, ένας ικανός στρατηγός κ.ά.

Τέλος ο συγγραφέας, σαν άριστος ανατόμος του προβλήματος, παρουσιάζεται και ως θεραπευτής του, εισηγούμενος τρόπους αντιμετώπισης. Ο ιδιαίτερα χαριτωμένος συνδυασμός τρόπου προσεγγίσεως του αναγνώστη “εις λόγο πεζό και ποιητικό”, καθιστά το πόνημα ευανάγνωστο και διατηρεί από την αρχή ως το τέλος αμείωτο το ενδιαφέρον, παρά την τραγικότητα του θέματος το οποίο πραγματεύεται. Αποτελεί ένα πολύτιμο βοήθημα για γονείς και μέλλοντες γονείς, για επιστήμονες και για κάθε καλοπροαίρετο άνθρωπο που θέλει να ενημερωθεί ορθά για το φλέγον αυτό πρόβλημα. Τίθεται δε ως τροχοπέδη στην κατηφορική και επιταχυνόμενη πορεία συρρίκνωσης του Έθνους και της Φυλής μας.